

Kovács Flóra

Folytatások

Hallotta, hogy páran hazajöttek, ő is, akihez járt akkoriban délutánonként. Egy gimnáziumot fog-nak indítani a városban. Látni fogja, találkozni fog vele. Itt ez nem kerülhető el. Kamaszkorának emlékei tolnak elő.

A tornyos ház lakóját mindenki ismerte. Az iskola padjának koptatása után sokan az ő asztalát vet-ték igénybe. Ő, Halász Eszter tizenhat évesen, reményekkel telve, ám azok kétséges beteljesülésének tudatában járt oda egy teljesen más irodalomtörténetet tanulni. Időnként a szerzők megegyeztek a hivatalos órákon szereplőkkel, viszont a műveikről való gondolkodás merőben eltért az iskolaitól. Hiába volt neki olyan tanára a gimnázium falai között, aki onnan szabadulva más szemléletet birto-kolt, Eszter hozzá nem tehetette be a lábát. Az apja megtiltotta: „Az én gyerekeim nem kokettálnak egy maszokban parádézóval.” Mindig elmosolyodik, amikor felidéződnek benne apja szavai.

Az évek alatt rendre eszébe jut délutáni oktatója, aki akkoriban csak így fogadta: „Jöttél hozzám beszélgetni?” Miközben az osztályokban próbálja rávezetni tanulóit, hogyan olvashatnának, néha már szinte hallja ezt a múltban elhangzott kérdést. Az emlék kíséri hangulatát a tanáriig, ahol az utóbbi két évben fokozatosan változott a légkör.

Ő és volt iskolatársai, hárman–négyen vannak ebben a tantestületben, nem kapkodnak el semmit. Maradnak a megszokott felállásban. Leginkább egymással diskurálnak. A nagy véleményváltoztatók-nak nem adnak teret, például annak a kollégájuknak sem, aki a sarokban ül. Két évvel idősebb náluk, egy gimnáziumban töltötték kamaszkorukat, csak ez a nő máshol képezte tovább magát, sőt éppen ő panaszkodott rájuk. A beidegződéseiktől nem szabadulnak, a dohányzóban lévő csoportosulás ezt jelzi.

Szinte mechanikusan teszi le a naplót, arra se kell néznie, és pontosan csúsztatja a könyvet a helyére. Indul cigizni. A hétfői reggelek eseménydúsak. Versenyezve mesélik egymásnak a hétvégi történéseket. A mai napon azonban valamiféle különbséget érez. Miután belép és rágyújt, rögtön leül mellé gimnáziumi padtársa:

– Találkoztál már vele? Te jártál hozzá a legtöbbit – kezdi a gyerekkoruktól nyurga testalkatú barátnő.

– Nem, még nem.

A tagadó válasz láthatóan meglepi a rettegett kémiantanárnővé váló alakot, ezért int a többieknek. Eszter marad a kanapén, „a lányok” körülállják.

– Szóval te sem találkoztál azóta vele – folytatja a faggatózó. – Állítólag mostanság jön ide. Iskolát keresnek, és ez az épület lett kiszemelve. Ő szervezi meg a tantestületet. Furcsa lesz látnunk ennyi év után.

Vélhetően szeretnének még tárgyalni, de lassan mégis kisereglenek a teremből a társak. A ma-gyartanár töltheti még bent az idejét, újabb cigarettára gyújt, és révedezésnek adja át magát lyukasóráján.

Tényleg ő ment volna oda a leggyakrabban? Ha a fürge Molnár Éva mondja, lehet benne valami. Éva kémiaszakkörön buzgólkodott heti háromszor. Ezen elfoglaltsága után egy kerülőt iktatott be és megvárta őt. Nem ritkán fél órával később nyílt a kapu, mint kellett volna, azonban Éva nem tett szemrehányást. Heti egyszer ő is járt irodalomra. Sugdolozások elcsípett részleteiből sejtették, hogy szüleik ezekkel a különórákkal tartják el a megszüntetett lánygimnázium nevelőit.

Most úgy viselkednek, mint gimnazista korukban, izgalommal veszik az értesüléseket, ő pedig lelohasztja barátnői kedvét: még nem találkozott Vass Karolinával.

Egyik hazafelé tartó útjuk során Éva szomorúsága észrevehető volt. A családban szajkózták Eszternek: ne kérdezzen ilyen esetekben, jobb, ha semmi értesülésük sincs. A barátnő viszont belekezdett, bármennyire is ellenkezett ő.

– Mi maradunk és ti is. Apám mondta. Vízért menve meghallottam anyám és apám éjszakai beszélgetését. Karolnia néhány tanárral, köztük Jolán nénivel elmegy. A fene essen ebbe az egészbe! – felvett és visszadobott a földre egy kődarabot. – Állítólag egyre nehezebb nekik. Folyton figyelik őket, és Jolán néni is elküldenék valahova messzire. Itt hagynak minket. Fogadjunk, hogy az a tenyérbemászó Lőrinczi lesz a kémiatanárunk!

Éva dühös kőrugdosása és lehetséges jövőjük előrevetítése miatt Eszter sarkon fordult, futott vissza a tornyos házig. Nem tervezett semmit, csak ráesett az ajtóra az érkezésnél. Verte ököllel.

Emlékezésáradatának szelíd kopogás vet véget. A kávé főzésébe merült, a palackos forralót figyelő, ugyancsak a dohányzóban maradó munkatársa fejével jelezve kéri, hogy most ő nézze meg az érdeklődőt. Jó megérzése volt kollégájának, tényleg rá vár egy tanítvány, aki zavartan kísérel meg belefogni valami számára nehézkes kérdésbe.

– A szüleim kérdeztetik, hogy tanárnő akkor is foglalkozna tovább velem magyarból, ha átalakulna ez az iskola?

A gyerekek határozottságot mutatva megnyugtató választ ad. A kávéillatba visszafordulva ellenben keserű gúnyt fedez fel magában.

– Hallod, ebben az országban már a jóra változástól is tartunk.

– Csodálkozol?

A rövid kérdés–válasz összetett jelentését szemöldökfelhúzással gazdagítják és belenyugszanak abba, hogy már a dohányfüstös révedezést a frissen kifőtt serkentő ital segíti. A magyartanárnak a múltbeli búcsúzás emléke hirtelen újra előrebbr.

A tornyos ház ajtaja azon a napon gyorsan tárult. Karolina nem akarhatta ijedt nyugtalanságát megosztani, ettől függetlenül az utcán körbenézve belökte Esztert a lakrészbe, aki rögtön, ám szinte suttogva hadarta kétségbeesésének okát.

– Molnárék családja szerint maga elmegy. Mi maradunk. Nekem nem mondanak semmit apámék. Biztos elmegy? Mi itt leszünk mindig, várjuk vissza – annyira rettegett a lehetséges választól és annyira zavarban volt, hogy elmenekült.

Rá egy hétre néhány tanáruk otthona lakatlanul állt a városban. Apja két év múltán, amikor felvették a lányát az egyetemre, beszélt vele nyíltan az esetről.

– El kellett menniük. Már leérettségiztél és gondolom, a társaidal sokat találgattátok az eltűnések okait. Olaszországban vannak. Eltartani még csak valahogy el tudtuk volna őket, de a pletykákat nem tudtuk megfékezni. Hiába nem volt a rendben Karolina, nagyon figyelték a környezetét.

Apja nem sejtette, hogy páran az osztályból kinyomozták a történeteket. Éppen az a mostani kolléga, akinek nagyon megváltoztak a nézetei, volt az, aki csöpögtette az információkat tanárúkról,

talán mondható tanáraikról a régi hivatalosságoknak. A felvételi nyarán találkoztak vele az uszodában, és elénekelték neki egy dalrészletet:

Anyám, Anyám, Édesanyám, menjünk az erdőbe,
Fölkeresem azt a pávát s megkérdezem tőle,
nem látta-e a kedvesem abban az erdőben,
kiért fáj a, fáj a gyenge szívem, hej, meg is halok érte.

Az éneklés után magára hagyták. Vártak egy darabig, hetekig, hogy jelenti-e őket, de nem történt semmi. A feszültség persze még érezhető a nő és munkatársai között, ugyanakkor nem hozzák szóba a múltat.

Eszternek elege van a révedezésekből. Jóllehet ez az alkalom merőben más: nemsokára találkozhat Vass Karolinával. Ahelyett, hogy egész nap vagy héten azon törné a fejét, hogy milyen lesz majd első összefutásuk, tennie kellene valamit. Egy füzetkötegre mered: igen, a dolgozatok megmenthetik, a javítás a legjobb figyelemelterelő, általában.

Nézi, hogy emelkedik az ellenőrzött füzetek stóca, mintha nem is az ő munkájának eredménye lenne. A mondattan a mechanikus ellenőrzéseknek kedvez. A csengő sajnos ezt megzavarja. A dohányszóban lévő csendnek vége lesz, kint meg hangzavar várható. Mindegy, át kell jutni a tanáriba a naplóért. Az ajtó kilincsét fogja, engedi már a másik oldalról. Egy feltételezhetően sokat látott szempár irányába indul.

– Végre beszélgethetünk tovább – szól hozzá ismét reménytelen.

